

er i for Tiden, hvor den enkelte Skatteborgers Evner bliver anspændt til det yderste, bør man kunne være sikker paa, at der ingen er her i Landet, som ikke til Punkt og Prikke kan opgive sin Indtægt til Skattevæsenet. Derfor synes jeg, det vilde være betimeligt at skride til tvungen Selvangivelse i Forbindelse med Bogføringspligt for alle selvstændige Erhverv. Vi er ikke længere tilbage her i vort Land, end at saa godt som ethvert Menneske, der driver selvstændigt Erhverv, vil kunne magte den Opgave at føre et ganske enkelt Bogholderi. Det har ogsaa den Betydning, at Masser af Borgere, som i Øjeblikket tror, at de sidder med en ringe Indtægt, vil faa Øjnene op for, at de i Virkeligheden tjener mere, end de selv tror. Jeg insinuerer ikke, at nogen bevidst unddrager sig sin Skattepligt, men Masser af Mennesker har ikke Kontrol med deres Indtægter og Udgifter, og dér vilde et Bogføringssystem gøre Gavn baade overfor de enkelte Borgere og overfor Samfundet.

Naar man nu spørger mig om, hvorledes man saa skal forholde sig overfor Lønarbejdere og honorarlønnede Personer, vil jeg svare, at de efter min Mening maa have den samme Pligt som alle, der driver selvstændigt Erhverv, og derfor kunde jeg tænke mig, at man indførte autoriserede Afregningsbøger, saaledes at ethvert Honorar, enhver Timeløn, der blev udbetalt, skulde indføres i en autoriseret Bog, som den paagældende skulde have paa sig for overhovedet at kunne hæve et Beløb, og den, som foretager Udbetalingen, skulde have Pligt til under Strafansvar at indføre ethvert Beløb i Afregningsbogen. Jeg ved godt, der vil blive sagt: Skal vi nu have mere Skrivers og mere Papir?, men naar man tænker rigtigt over dette Forhold, vil man se, at det i Virkeligheden ikke betyder mere Skrivers eller mere Papir. Vi ved, hvorledes der for Tiden fra Arbejdsgivernes Side føres de saakaldte Strejkeforsikringslister, og vi ved, hvorledes Arbejderne overfor deres Fagforeninger maa aflægge Regnskab eller i hvert Fald ved deres Kontingentbidrag maa give Oplysning om deres Fortjeneste, saa dér var der et overordentlig simpelt Middel. Det har sin skattemæssige Værdi, at et Menneske til enhver Tid kan komme med et Dokument og sige: Her er et Bevis for, at min Indtægt har været saadan og saadan. I disse Tider, hvor vi har stor Arbejdsløshed, og hvor der Gang paa Gang lyses efter et effektivt Middel til at kontrolere de arbejdsløse, vil en saadan Bog have over-

ordentlig stor praktisk Værdi, idet de arbejdsløse kommer med deres egen Statistik. Vi er fuldkommen fri for at henvende os paa Hjælpekassekontorerne, og vi er fuldkommen fri for at mistænke disse Folk for at have haft det, man kalder et Job i en arbejdsløs Periode, thi ingen kan faa nogen Art af Udbetaling, uden at den indføres i hans Afregningsbog. Dér kommer han med en Statistik, som viser, naar og hvor han sidst stod i Arbejde, og hvor meget han har tjent. Man kan sige, det er en Art Posekigeri. Jeg ved dog ikke, om der er nogen i Samfundet, der er tjent med, at der drives nogen Art af Spekulation i Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Jeg tror navnlig ikke, at ansvarsbevidste Arbejdere og deres Ledere skulde tænke sig, at der var nogen Fordel derved. Og man maa jo sige, at her har vi et fuldkommen ufejlbarligt Middel; der kan ikke laves nogen Art af Ompostering, for saa bliver det Bedrageri. Naar en saadan Bog føres, som den skal, og en Udbetaling overhovedet ikke kan præsteres, uden at Arbejderen har sin Bog hos sig, har vi deri et Kontrolmiddel, som jeg tror skal vise sig langt bedre end et hvilket som helst Kortsystem. Vi har jo nu set Havnens Arbejdere anerkende et Kortsystem, men jeg kan ikke se bedre, end at det ogsaa kræver en Statistik. Men naar man har denne Bog, hvori hele Fortjenesten indføres, har man til enhver Tid Overblik over Tingene, og navnlig har den arbejdsløse et fuldgyldigt Bevis og kan komme og sige: Her er min Bog, jeg har været arbejdsløs i saa og saa lang Tid, og derfor har jeg Krav paa den og den Hjælp. Det vil spare Arbejdsgiverne for det, vi i Øjeblikket kender; naar en Arbejder forlader sin Plads, skal det anmeldes til Arbejdsanvisningskontoret, og Arbejderen skal melde sig til sin Hjælpekasse. Det bliver ganske overflødig; naar denne Bog holdes à jour, har han dér sin egen Statistik, al anden Kontrol er overflødig.

Jeg mener, at Staten absolut bør sørge for, at alle dens Borgere efter Evne bærer deres Del af de Byrder, som Samfundets Trivsel kræver. Men samtidig har Statsmagten ogsaa Pligt til at sørge for at gøre sin Pligt, naar den kommer i den Situation at være noget skyldig overfor den enkelte Borger.

Jeg vil her saa kort som muligt komme ind paa noget, som jeg allerede talte om ved Finanslovbehandlingen i Fjor. Den Gang var det endnu ikke fuldbyrdet. Det angaar Luftfartshavnen paa Amager. Jeg